

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπ'
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τα πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν
τῆς ἀποστολέουσης δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Jules Bois εἰς Ρώμην καὶ τὸ Γυναικεῖον Ζήτημα. — Ἡ σημερινὴ ἔορτὴ τῆς Ἐνώσεως, τῶν Ἑλληνίδων. — Γερμανικὴ Φιλολογία (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Τὸ Νέον Συμβόλιον. — Μητέρες καὶ θυγατέρες (ὑπὸ Δοσ. Ἰρήνης Νικολαΐδου). — Ὁ Στρατὸς τῆς σωτηρίας (ὑπὸ Δοσ. Μαρίας Πινέλλη). — Βραβεύεται τοῦ Ὁδείου. — Ἡ Δις Καντᾶ. — Ἡ βιομηχανία τῶν φυσικῶν ἀνθέων. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ Ο JULES BOIS

Εἰς ἀπὸ τοὺς φανατικωτέρους ἀποστόλους τοῦ φεμινισμοῦ ἐν Γαλλίᾳ εἶναι ὁ κ. Jules Bois, γνωστὸς συγγραφεὺς πλείστων ἔργων, τὰ ὅποια φέρουν χαρακτῆρα καθαρῶς φεμινιστικόν.

Ὁ κ. Jules Bois νεώτατος, πρὸ δεκαπενταετίας περίπου, ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τῆς γυναικὸς μετὰ τριῶν φανατισμῶν, ὥστε δὲν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἔτος, χωρὶς νὰ εἰς νὰ εἰς ἔργα του νὰ παρουσιάσῃ ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια νὰ πιστοποιοῦν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος τοῦ ἀδικουμένου τόσο τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ καλὰ τοῦ ὅποια θὰ προκύψουν ἐν γένει ἐκ τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως καὶ τῆς τύχης τῆς γυναικὸς.

Ὁ κ. Jules Bois δὲν εἶναι μόνον συγγραφεὺς, ἀλλὰ καὶ ρήτωρ ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους, ἐπὶ σειράν δ' ἐτῶν περιηγεῖται τὴν Γαλλίαν ὅλην, κηρύσσων δι' εὐφραδισταίων διαλέξεων τὸ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν κήρυγμά του.

Μετὰ τὴν Γαλλίαν ὁ κ. Jules Bois, ὁ ὅποιος εἶναι ὀλίγον πνευματιστής, ἀνέλαβε νὰ κάμῃ μίαν περιοδείαν εἰς Ἰταλίαν· σήμερον εὐρίσκεται εἰς Ρώμην, ὅπου δίδει διαλέξεις εἰς εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Κολλέγιον ὑπὲρ τοῦ γυναικεῖου ζητήματος.

Ὁ Ἰταλικὸς τύπος, ὁ ὅποιος δὲν χαρακτηρίζεται ἐν γένει διὰ τὰς φιλοπροόδους ιδέας του ὡς πρὸς τὸ γυναικεῖον ζή-

τημα, δημοσιεύει διαφόρους συνεντεύξεις μετὰ τὸν Γάλλον διδάσκαλον, συνεντεύξεις εἰς τὰς ὁποίας συνοψίζονται αἱ ιδέαι τοῦ νεωτέρου τούτου λατίνου ἀποστόλου τῆς γυναικεῖας χειραφετήσεως.

Εἰς ἐκ τῶν δημοσιογράφων, αἱ ὁποῖαι ἰντερβιουάρουν τὸν κ. Jules Bois, νομίζων ὅτι ἤθελε τὸν ἀφοπλίσει καὶ ἀποστομώσει, ἀρχίζει τὴν μετ' αὐτοῦ συνέντευξίν του μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς περιβολῆτος κ. Humbert.

«Φθάνετε, τοῦ λέγει, εἰς Ρώμην, εἰς στιγμήν καθ' ἣν ὁ φεμινισμὸς ἐν Γαλλίᾳ αἶρει τὸν μεγαλειερόν του θρίαμβον. Ἡ κ. Humbert...

«Ἄ! ἡ γυναῖκα αὐτὴ, φίλε μου, ἐὰν ἐμορφουτο καὶ ἀνετρέφετο κατὰ τὰς νέας ιδέας θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι εἰς ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους τοῦ κόσμου ὑπουργοὺς τῶν οικονομικῶν. Εἶναι θύμα τῆς ψευδοῦς ἀνατροφῆς καὶ αὐτὴ καὶ θύμα, τὸ ὅποῖον παρέσυρεν ὀπίσω του τόσοις ἰσχυροῦς... ἀπὸ τὸ φύλον μας... εἶπεν ὁ κ. Jules Bois, μειδιῶν εἰρωνικῶς.

Μετὰ τὸ προοίμιον αὐτὸ, ἀπὸ τὸ ὅποῖον ὁ γάλλος προοδευτικὸς ἐξῆλθε νικητής, ἐτέθη τὸ ζήτημα εἰς τὴν θέσιν του.

«Αἱ βάσεις τῶν θεωριῶν μας στηρίζονται ἐπὶ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας, εἶπε. Διότι δὲν ἡμπορεῖ βεβαίως νὰ ἀμφισβητήσῃ κανεὶς τὴν ὑπεροχὴν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τοῦ ἀνδρός. Ὁλος ὁ ὀργανισμὸς τῆς, φυσιολογικὸς καὶ πνευματικὸς εἶναι πληρέστερος, ποικιλότερος, λεπτότερος καὶ παρουσιάζει πολὺ ἐντελεστεράς ἐνεργείας ἀπὸ τὸν ἀνδρῖκόν. Ἐνῶ αἴφνης ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἀνδρός σταματᾷ εἰς τὴν δυνάμιν τὴν κτηνώδη τῶν μυῶνων, τῆς ὁποίας τόσον ἔκαμιν οὗτος κατάχρησιν εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ ψυχὴ τῆς γυναικὸς παρουσιάζει ἀπεριορίστους τοῦ ὠραίου ὀρίζοντα, ὅτινες τὴν κάμουν θαυμασίαν καὶ ἀρμονικὴν. Θὰ ἤρκει ἄλλως τε ἡ μητρότης καὶ ἡ εἰς αὐτὴν σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἀνα-

τεθημένη φροντίς τῆς ἀνθρωπίνης ἀναπαγωγῆς διὰ τὴν ἀποποιήσῃ τὴν μεγίστην κοινωνικὴν αὐτῆς σπουδαιότητα.

— Ὡστε ἀποκλείετε τὴν ἰδέαν καὶ τῆς ἰσότητος ἀκόμη τῶν φύλων, μεθ' ὅλας τὰς ἐν αὐτοῖς ἀνομοιότητες;

— Ἀπολύτως, ἀπαντᾷ ὁ κ. Jules Bois. Ὁ ἀνὴρ, ὁ τύραννος, ὁ ἐκμεταλλεὺς εἶναι πολὺ πτωχότερα καὶ ἀσημότερα προικισμένος ἀπὸ τὴν γυναῖκα. Ὅχι βεβαίως ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ὅπως εἶναι σήμερον καὶ ὅπως τὴν ἐδημιούργησε τὸ τυραννικὸν καθεστὸς, ἀλλ' ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ὅποια ἠδύνατο καὶ ὤφειλε νὰ γίνῃ. Ἄλλ' ἡ τελεία γυνὴ ὑπάρχει, ἔστω καὶ σπανίως ἀπαντῶσα, καὶ προπαρσκευάζει διὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος τὴν γυναῖκα τῆς ἀποκαλύψεως. Ἐπαινοῦν σήμερον τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἀγγλοσαξονίδος, καὶ ὅμως ἡ ἐλευθερία αὕτη εἶναι σχετικὴ καὶ χρονολογεῖται μόλις ἀπὸ τριακόσια ἐτῶν.

Αἱ γυναῖκες αὐταὶ δὲν διεκρίθησαν μόνον ὡς σύζυγοι καὶ μητέρες, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀνωτέρας πνευματικὰς σφαίρας. Διότι ἡ γυνὴ ἔχει διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς ἀληθείας καὶ διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμησιν καὶ πάθος σπανίως ἀπαντῶμενον εἰς τοὺς ἀνδρας.

Καὶ ὅταν ὀμιλοῦν περὶ τῆς πνευματικῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικὸς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παρουσιάσωμεν τὴν ἐργασίαν μαθηματικῶν γυναικῶν, ἡ ὅποια ταῖς ἐξησφάλισε τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν δυσκολωτέραν καὶ πλέον ἀφρημένην ἀπὸ τὰς ἐπιστήμας.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἡ ἐναέριος σιδηρὰ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ Πύργου Αἰφελ ὀφείλεται εἰς τὴν Σοφίαν Germain, ἡ ὅποια προὔπελόγησε καὶ ἐκανόνισε τὰς διαστάσεις τοῦ πύργου τὸσον τελείως, ὥστε νὰ δύναται οὗτος νὰ ὑψωνεταῖ ἐκ εἰς τὴν αἰωνιότητα ἐν ἐπὶ πλέον δαίμα τῆς δυνάμεως τοῦ γυναικείου ἐγκεφάλου.

— Θὰ ἐμπιστεύεσθε μίαν οἶαν δῆποτε δίκην σας εἰς γυναῖκα;

— Χωρὶς δισταγμὸν ἡ γυνὴ εἶναι ἡ φυσικὴ συνήγορος καὶ ὑπερασπιστριά μας ὡς μητέρα καὶ ὡς σύζυγος εἶναι προωρισμένη νὰ προστατεύῃ καὶ συνηγορῇ ὑπὲρ τῶν παιδῶν καὶ τῆς οἰκογενείας. Εὐρύνοσα τὸν κύκλον τῆς ἀποστολῆς τῆς ταύτης θὰ ἀνταποκριθῇ πληρέστατα εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νέας θεσεῶς τῆς.

— Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς γυναικῶν νομοθέτας, διοικητικὰς ὑπαλλήλους, διπλωμάτιδας;

— Πλήρη, ριζικὴν, ἀπόλυτον, ἀπαντᾷ ὁ κ. Jules Bois. Αἱ διαθέσεις τὰς ὁποίας ἡ γυνὴ ἀνέπτυξε διὰ τὴν μαγειρικὴν τέχνην, θὰ τῆς χρησιμεύουν, εἰς σφαίρας πλέον πνευματικῆς, διὰ τὴν διπλωματίαν. Διότι εἰς τί ἄλλο συνίσταται ἡ τέχνη τοῦ μαγειρείου, ἢ εἰς τὸ νὰ ἀποκρύπτονται αἱ φυσικαὶ ἀηδεῖς γέυσεις τῶν οὐσιῶν καὶ νὰ παρουσιάζωνται αὐταὶ ὑπὸ μορφήν πλέον εὐχάριστον; Καὶ ἡ διπλωματία, παρακαλῶ, εἰς τί ἄλλο καταγίνεται;

— Ἔστω. Ἀλλὰ θὰ παραδεχθῆτε, ἀγαπητὲ διδάσκαλε, ὅτι αἱ νέαι ἐλευθερίαι καὶ αἱ νέαι ἰδέαι θὰ ἐπηρεάσουν πολὺ ἀρχὰς τινὰς ἠθικῆς.

— Τί ἐννοεῖτε ἠθικὴν; Τοὺς κατὰ συνθήκην ὄρους, οἱ

ὁποῖοι κανονίζουν σήμερον τὰς κοινωνικὰς σχέσεις ἢ τὴν λεγόμενὴν θρησκευτικὴν ἠθικὴν; Λοιπὸν, σὰς ἀπαντῶ ὅτι ἡ θρησκεία διαπλασθεῖσα σύμφωνον πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος, ἐχρησιμοποίηθη καὶ παρερμηνεύθη παρὰ τοῦ ἀνδρός, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑποδουλώσῃ δι' αὐτῆς τὴν γυναῖκα περισσότερο. Εἰς τὴν γυναῖκα ἐν τούτοις, εἰς τὴν προέχει πνεῦμα αὐταπαρνήσεως καὶ θυσίας, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνατεθῇ καὶ δι' αὐτῆς νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ ἀληθὴς Χριστιανισμός. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἡ μόνη, ἣτις ὑψώνει τὴν θυσίαν καὶ τὴν συγγνώμην εἰς ὕψος ἀρετῆς. Καὶ τὰ ἐνστικτὰ αὐτὰ εὐρίσκονται μετὰ τῶν ἐμφύτων εἰς τὴν γυναῖκα ἰδεῶν.

— Ἄλλ' ἐὰν αἱ ἰδέαι, ἅς κηρύσσετε, ἐπικρατήσουν, ἡ νέα οἰκογένεια θὰ ὑποστῇ μεταρρυθμίσεις βαθεῖας.

— Θὰ τὰς ὑποστῇ πρὸς τὸ καλὸν τῆς. Ἡ οἰκογένεια τοῦ παρελθόντος μιμεῖται τὴν τῶν ζῶων μετ' ἐλαχίστας παραλλαγὰς ἢ μητέρα εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ καλὴ τροφός. Ἄγνοεῖ τὰς ἀρχὰς τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἀγνοοῦσα τὴν ἐπιρροὴν τοῦ παραδείγματος ἐπὶ τῆς παιδικῆς ψυχῆς τὰ ἀντρέφει, ἐνσπείρουσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δηλητηριώδεις κακίας. Συχνὰ ἀπὸ ἐγωισμὸν, διὰ νὰ μὴ χωρισθῇ τὸ τέκνον τῆς, ἢ διὰ νὰ κανονίσῃ τὸ μέλλον τοῦ σύμφωνον μετὰ τὰ ἴδια συμφέροντα, καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν του. Ἴδετε τὴν Ἀγγλοσαξονίδα, μητέρα; Ἡ πρόοδος τῶν φυλῶν αὐτῶν ὀφείλεται εἰς τὴν πρόοδον τῶν γυναικῶν τῶν.

— Θὰ παραδεχθῆτε ἐν τούτοις ὅτι ἡ διοίκησις τοῦ οἴκου θὰ ὑποστῇ νέον καίριον τραῦμα ἀπὸ τὴν νέαν φάσιν τῶν πραγμάτων.

— Ἡ Νέα Γυνὴ, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν ἡμεῖς, θὰ ἐπαρκέσῃ καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ οἴκου. Βεβαίως δὲν θὰ ζῇ μόνον εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ διὰ τὸ μαγειρεῖον, διότι καὶ ὁ ἀνὴρ δὲν θὰ θεωρῇ προορισμὸν τῆς γυναικὸς τὴν προπαρσκευὴν ὀρεκτικῶν φαγητῶν, τὰ ὅποια ἐνῶ εὐχαριστοῦν τὸν οὐρανίσκον του καταστρέφουν καὶ τὸν φυσικὸν καὶ τὸν πνευματικὸν ὀργανισμὸν. Ὁ οἶκος τοῦ μέλλοντος θὰ ἐξασφαλίσῃ διαφορετικὰς ἀπολαύσεις εἰς τὸν ἀνδρα. Διότι πρέπει νὰ πεισθῆτε ὅτι οἱ ἀπόστολοι τοῦ φεμινισμοῦ δὲν εἴμεθα ἐναντίοι εἰς τὸν γάμον. Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ γάμος τοῦ μέλλοντος δὲν θὰ στηρίζεται εἰς τὴν κτηνώδη ἀπόλαυσιν τῶν αἰσθησεων, ἀλλ' εἰς τὴν ἀληθῆ ἀγάπην, εἰς τὴν ἔκστασιν δύο πνευμάτων καὶ δύο ψυχῶν ἐν ἀρμονικῇ συζεύξει.

— Καὶ ἡ θέσις τοῦ μέλλοντος τῆς γυναικὸς δὲν θὰ βλάψῃ τοὺς νόμους τῆς αἰσθητικῆς ἐν γένει; Διότι σήμερον ἡ γυνὴ εἶναι τὸ τελειότερον πρότυπον τῆς ἀνθρωπίνης καλλονῆς, ἐμπνέουσα τὸν καλλιτέχνην καὶ σκορπίζουσα εἰς ὅλον τὸ περιβάλλον τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς χάριτος καὶ τοῦ κάλλους τῆς.

— Ἡ αἰσθητικὴ, ἀπήνησεν ὁ Jules Bois δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε· εἶναι αἰσθημα συμφορῆς πρὸς τὸν ἀνεπτυγμένον ἀνθρωπον, καὶ αἰσθημα πρώτης καὶ ἀπολύτου ἀνάγκης. Ἀλλως τε ποῦ ἄλλου αἱ γυναῖκες ἐπρωδύσαν ὅσον εἰς τὴν Ἀμερικὴν; Καὶ ποῦ ἄλλου ἡ χάρις καὶ ἡ καλαισθησία τῆς γυναικὸς ὑπερέβη σχεδὸν καὶ τὴν τῆς Παρισίνης, ὅσον εἰς τὴν Ἀμερικὴν;

Ἡ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἀμφιβολία ὅτι ἡ σήμερον διδομένη καλλιτεχνικὴ ἐορτὴ εἰς τὸ Ζάππειον Μέγαρον ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, θὰ στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Τὸ ἔργον τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων εἰς τὰς πολλὰς αὐτοῦ δικηλαδῶται εἶναι τόσον ὠραῖον καὶ εὐεργετικόν, ὥστε δὲν δύναται παρὰ νὰ ὑποστηριχθῇ ἐκθύμως.

Ἡ Ἑνωσις τῶν Ἑλληνίδων ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της ἀνταπεκρίθη εἰς τόσας ἀνάγκας, περιέθλησε καὶ ὑπεστήριξε τόσας δυστυχίας, ζητεῖ νὰ προλάβῃ τόσους ἠθικοὺς καὶ φυσικοὺς κινδύνους, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῶν ἀθῶν ὑπάρξεων, νὰ δώσῃ ἄρτον τιμῆς καὶ ἐργασίας εἰς τόσας κόρας τοῦ λαοῦ, καὶ τόσον ὀλίγον ἐπεβάρυνε τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν, ὥστε σήμερον, ὅτε πικροτιχέται ἡ ἔκτακτος αὐτῆ εὐκαιρία, νὰ παρᾶσχῃ τοῦτο τὴν συνδρομὴν του, ἀπολαμβάνων συγχρόνως μίαν ὑπερτάτην καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν, θὰ τὸ κάμῃ βεβαίως μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Ἄλλως τε σήμερον, ὅτε αἱ καλλιτεχνικαὶ συγκεντρώσεις τῆς χειμερινῆς περιόδου ἔκλεισιν τὰς θύρας των, ὅτε αἱ ὑπαίθριοι διασκέδᾶται αἱ συνήθως ἀηδεῖς καὶ ἀκκαλίσθητοι μᾶς ἀποκλείουν δι' ἐξκμησίαν ὅλην τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ ἴδωμεν καὶ ἀκούσωμεν κάτι τι, τὸ ὅποιον ἡ Τέχνη νὰ ἔχῃ ἐμπνεύσῃ καὶ θίξῃ μετὰ τὰς ἰδανικὰς τῆς πτέρυγας, σήμερον παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἀπολυτῆ τις διὰ τελευταίαν φορὰν μίαν ἐορτὴν ἄμικτος καὶ μουσικῆς ὑψηλῆς, μουσικῆς καλλιτεχνῶν τῆς περιωπῆς τῆς κ. Lafont, τοῦ κ. Νικολάου καὶ τοῦ κ. Laffont.

Ἄλλως τε ἡ Ἑνωσις διὰ νὰ παρᾶσχῃ εἰς τὸ κοινόν μίαν τοιαύτην ἐορτὴν Τέχνης, ὑπεβλήθη εἰς δαπάνας, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς ἀθρόας συγκεντρώσεως κόσμου ὀφείλουσαν νὰ κλυθοῦν πενταπλασίως τοῦλάχιστον ὅπως τὰ διάφορα τμήματα αὐτῆς ἀνακουφισθῶσιν ὀλίγον ἀπὸ τὰ οικονομικὰ βάρη, τὰ ὅποια ταῖς ἐπιβάλλει ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ προγράμματος.

Μία ἀπλὴ ἀναγκρὴ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς δράσεως τῆς Ἑνώσεως ἀρκεῖ, ὅπως χαρακτηρισθῇ ἀρκούντως τὸ μέγα καὶ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον τῆς.

Α'. Παροχὴ συντάξεων εἰς ὅλας τὰς οἰκογενείας τῶν εἰς τὸν πόλεμον φονευθέντων ὀπιλιῶν. Β'. Ἰδρυσις γυμναστηρίων θηλέων, διδασκαλείου καὶ λαϊκῶν σχολῶν. Γ'. Ἰδρυσις Ἐπαγγελματικῶν, καὶ Οἰκοκυρικῶν σχολῶν. Δ'. Περίθλησις φθισιῶντων, νοσηλεία καὶ ἀπολύμανσις. Μαθητήματα νοσοκόμων, ἱατρικὴ συνδρομὴ πτωχῶν. Προίτικαι πτωχῶν καὶ ὀρφανῶν κορασίων τοῦ λαοῦ. Παροχὴ βοηθημάτων εἰς τίμιον καὶ ἐργατικὸν ὑπηρετικὸν προσωπικόν.

Πλὴν τῶν πενταδράχμων εἰσιτηρίων, τὰ ὅποια χορηγοῦν θέσεις εἰς τὴν εὐρεῖαν στοάν τοῦ Ζαπείου, πωλοῦνται καὶ εἰσοδοὶ 2 δρ. καὶ 1 δρ. εἰσιτήρια διὰ τὴν γαλαρίαν τοῦ Ζαπείου. Ὅλα τὰ εἰσιτήρια θὰ πωλοῦνται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ Ζάππειον, καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον πρῶην Βίλμπεργ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

B'

Φρειδερίκος Spielhagen, Ἀδόλφος Wilbrandt, Μαρία von Ebner Eschenbach, ἰδοῦ ὀνόματα γερμανῶν συγγραφέων, ὅχι μόνον γνωστὰ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἀλλὰ καὶ πολὺ συμπαθῆ.

Ἡ ἡχὸ ἄλλως τε τῶν ἐπισήμων φιλολογικῶν ἐορτῶν αἱ ὁποῖαι ἐτελέσθησαν τελευταίως εἰς τὴν Γερμανίαν ἐπὶ τῇ ἑβδομηκονταετηρίδι τοῦ Φρειδερίκου Spielhagen τοῦ ὁποῦ τοῦ τελευταίου ἔργον: Ἡ Γεννημένη Ἐλευθέρα τόσον πνεῦμα ἐλευθερίας διαπνέει, ἀπήχησεν εἰς ὅλα τὰ φιλολογικὰ κέντρα τοῦ κόσμου ὅπου ὁ διαπρεπὴς συγγραφεὺς τιμᾶται διὰ τὸ μακρὸν καὶ ὠραῖον φιλολογικὸν οἰκοδόμημα εἰς τὸ ὅποιον πολλὰ ὀφείλει μετὰ τῶν ἄλλων νεωτέρων καὶ αὐτὸς ὁ Σούδερμαν.

Ἐκεῖνο ἰδίως, τὸ ὅποιον παρετηρήθη εἰς τὸ τελευταῖον ἔργον του εἶναι ὁ πόθος τοῦ συγγραφέως ὅχι τόσον νὰ δεσμευθῇ ἀπὸ τὴν τέχνην ἀλλὰ νὰ διερμηνεύσῃ ἰδέαν καὶ διατυπώσῃ θέμα, τὸ ὅποιον ἀπασχολεῖ τελευταίως τοὺς περισσοτέρους σοφοὺς τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ἡ κριτικὴ ὑπῆρξεν αὐστηρὰ διότι ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὸ νέον ἔργον του μορφήν αὐτοβιογραφίαν. Ἡ αὐτοβιογραφημένη εἶναι γυνὴ· συμβαίνει ὅμως συχνὰ εἰς τὴν εὐγενῆ καὶ ἀτυχῆ ἡρώϊδα του νὰ ὀμιλῇ μὲν μετὰ στόμα γυναικείου, ἐξ αὐτοῦ ὅμως νὰ ἀκούεται μᾶλλον ἀνδρική φωνή, ἡ φωνὴ αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως. Ἐὰν ἀνὴρ αὐτοβιογραφεῖτο, ἡ ἐπιτυχία τοῦ συγγραφέως θὰ ἦτο τελεία καὶ δὲν θὰ ἐπέσυρε κρίσεις ὅπως δῆποτε δυσμενεῖς. Ἐν τούτοις τὸ ἔργον εἶναι ὠραῖον καὶ ἡ πρωταγωνίστρια του ἡ τόσον ἀπληστος εἰς ἀπόκτησιν γνώσεων, ἢ τόσον εὐγενῆς καὶ νοήμων, ἢ προικισμένη μετὰ τόσον φιλοσοφικὸν πνεῦμα ἐκλύει ἀμέριστον τὴν συμπάθειαν τοῦ ἀναγνώστου, ὅστις ἀναδεικνύεται μετὰ τὸ νέον αὐτὸ ἔργον τοῦ γυναικόφιλος τόσον, ὅσον ὀλίγοι ἐκ τῶν συμπατριωτῶν του.

Βραδυτέρα πολὺ ὑπῆρξεν ἡ φιλολογικὴ ἐξέλιξις τοῦ Ἀδόλφου Wilbrandt. Ἐγεννήθη καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν πρώτην τριακονταετηρίδα τοῦ λήξαντος αἰῶνος καὶ ἤρτισε νὰ γράφῃ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα μέτρια μᾶλλον μέχρι τοῦ 1865. Ἄλλ' ἡ κατὰ τὸ 1890 ἔκδοσις τῶν «Διηγημάτων τοῦ τόπου μου,» ἀναδεικνύουν τὸν συγγραφέα μετὰ τῶν μεγαλοφυστέρων καὶ ἰσχυροτέρων καλῶν. Ἐκτοτε τὰ ὠραῖα ἔργα του διαδέχονται τὸ ἐν τὸ ἄλλο καὶ ὁ Maister von Palmyra, εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀρκούν διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν φήμην του μετὰ τῶν καλλιτέρων μυθιστοριογράφων τοῦ κόσμου. Τὸ ὕφος του ὀμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ τοῦ Daudet, φυσικὰ μετὰ ὅλας τὰς διαφορὰς τῆς φυλῆς καὶ τῆς ἀνατροφῆς.

Ἡ παραγωγικότης του εἶναι καταπληκτικὴ. Τὸ ἐν ὠραῖον ἔργον διαδέχεται τὸ ἄλλο, ὅλα δ' ἐξ ἴσου διακρίνονται διὰ τὴν ἐκπνευστικὴν νεότητά τῆς συλλήψεως, ὡς καὶ διὰ τὴν ὀλοζώνταναν ζωηρότητα τῆς ἐκφράσεως. Ὁ Wilbrandt ἐδημοσίευσεν ἐν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον Feuerblumen, τὸ ὅποιον ἡ διεθνὴς κριτικὴ ἐδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ θέσις τοῦ βιβλίου εἶναι: ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρωπο

οί όποιοι εξεταζόμενοι έν συγκρίσει προς τούς πολλούς τούς ζώντας κανονικώς, φαίνονται άχρηστοί, άπαρκαγωγοί, και παράσιτοι. Έξεταζόμενοι όμως έν τή άπολύτω άτομικότητι των και εις τήν ποικιλίαν τών χαρακτήρων, τής ψυχικής καταστάσεως και τής ιδιοφυίας των εύρίσκονται συχνά πολύ ύψηλότερα τοποθετημένοι από τούς κοινούς ανθρώπους. Η παρατηρητικότητα του συγγραφέως και ή ψυχολογική του ανάλυσις είναι τοιαύτη, όποια σπανίως άπαντξ σήμερα. Δημιουργεί με καταπληκτικήν φυσικότητα πρόσωπα, όπως αυτός ειξεύρει να τά φαντάζεται και τά περιβάλλει με τόσην ποιήσιν και μελαγχολίαν ώστε να γίνονται πολύ συμπαθή. Είς τó βιβλίον τούτο περιστρέφεται και μία σκέψις άγαπητή του συγγραφέως, καθ' ήν ό έρωσ εξευγενίζεται με τόν θάνατον. Ό έπιζών του άγαπωμένου προσώπου εύρίσκει παρηγορίαν και θάρρος, συνεχίζων τó έργον εκείνου.

Πολλά άλλα νέα έργα του ίδιου συγγραφέως αναμένονται άνυπομύτως από τούς εκδότας και μεταφραστάς, άν και όσοι θέλουν να απολαύσουν τόν Wilbrandt, πρέπει να άναγνώσουν τά έργα του εις τó Γερμανικόν.

Έλένη Γεωργιάδου

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ένώ ή περί του πολέμου συζήτησις εξηκολούθει κάτω ή κ. Μεμιδώφ μητέρα συνέταττεν εις τó ιδιαιτέρον δωμάτιόν της τó άκόλουθον τηλεγράφημα: κ. και κων Μεμιδώφ. Άνθρακορυχία Πόλτας. Έπικράτεια Ίνδιάνας.

«Υίός σας μεταβαίνει εις πόλεμον έθελοντής. Κίνδυνος μέγιστος. Έμποδίσατε τηλεγραφικώς άναχώρησιν.

Κ. Μεμιδώφ

Τó τηλεγράφημα μεταφρασθέν από τήν Έμμαν έστάλη άμέσως εις τó τηλεγραφείον. Μετά ταύτα ή κ. Μεμιδώφ λαμβάνουσα τó ύφος της τών επισήμων στιγμών ήρχισε να όμιλη προς τήν κόρην της:

«Αυτό τó όποιον έκαμα, τó έκαμα περισσότερον δι' έσέ, παρά διότι φοβούμαι ότι πρκαγματικώς τó παιδί αυτό διατρέχει σοβαρόν κίνδυνον. Δέν σου είπα άκόμη τί έσκέφην προχθές κατά τó δείπνον, τó όποιον έδωκεν ό κ. Δούαλ, τόν με είχε συγχίσει εκείνο τó βράδυ ή άνόητός σου διαγωγή με τόν άξιωματικόν, Έμμα! Πρέπει να σκεφθής ότι δέν είσαι πλέον μικρό κοριτσάκι, ότι έπέρασες τά τριάντα έπτά έτη και ότι ό νεκρός εκείνος κύριος δέν σε έπρόσεξε δια τίποτε άλλο παρά για τήν προίκα, τήν όποιαν υποθέτει ότι θα έχης. Και ξέρεις ότι ή προίκα σου, άν δέν σε βοηθήση ό Νίκος και άν ή δουλιές του Κώστα δέν πώνε κλά εινε τίποτε. Από τόν Παλβίδην δέν έλπίζω τίποτε. Διότι βλέπεις τήν άδιαφορίαν του και έπειτα σαν να μου φαίνεται ότι ή Όλγίνα είναι άποφασισμένη να μη τόν άφίση να πντρευθή. Δέν μένει λοιπόν για ένα καλόν γάμον παρά ό Δούαλ ό λαμπρός αυτός άνθρωπος.

Ό Δούαλ! είπεν ή Έμμα, άλλ' αυτό μου φαίνεται πολύ δύσκολον.

Δύσκολα πράγματα δέν υπάρχουν εις τόν κόσμον, παρά μόνον για τούς κουτούς, απήτησεν ή κοκκώνα Κατίγκω. Και έπειτα ποϋ είναι ή δυσκολία; Έγώ αλήθεια δέν τήν

βλέπω. Άνθρωπος μεσήλικος άκόμη, χωρίς παιδιά, χωρίς βάρη και ύποχρεώσεις, άφοϋ επί τέλους μία κόρη ύπανδρευμένη δέν λογαριάζει πολύ. Γιατί τώρα να μη θέλη και αυτός να πανδρευθή και να ήσυχάση:

Η Έμμα δέν όμιλούτε, τόν ώραίως και πρκατικώς εύρίσκει τās ιδέας τής μητέρας της. Η κοκκώνα Κατίγκω εξηκολούθησε. Άλλά βέβαια, άν εξηκολουθήσης τó προχθεσινό παιγνίδι, ό κ. Δούαλ δέν θα είναι δυνατόν να σκεφθή και ότι ήμπορεί να γίνη ένα τέτοιο πράγμα. Ένώ άν άρχίσης να τόν περιποιείσαι, να δεικνύης ένδιαφέρον για τó σπιτί του, για τά συμφέροντά του, θα άναγκασθή να σε προσέξη, να σε συμπαθήση και ίσως να σε άγαπήση επί τέλους.

Η Έμμα έσηκώθη από τήν θέσιν της και έτρεξε κοντά εις τήν μητέρα της. Είσι κοκκώδη μητέρα, τής είπε, και βέβαια δέν πταίεις έσύ, άν ώς τώρα δέν έκαμα κανένα χρυσόν γάμον. Άλλά, είπέ μου, έπρόθεσε και εκάθισεν εις τó πλευρόν τής μητέρας της, επάνω εις τó σοφράκι, γιατί δέν θέλης να άφίσης τόν Νίκο να φύγη;

Διότι έμα φύγη εκείνος, ήμεις δέν έχομεν πλέον θέσιν εδώ.

Άλλ' όσον εκείνος και ή Άννα είναι εδώ, έγώ δέν θα ήμπορέσω βέβαια, να κάμω τίποτε...

Πρέπει να προσέξης πολύ εις τή ζήτημα αυτό, είπεν ή μητέρα. Ό κ. Δούαλ δέν είναι άνθρωπος να πιασθή με χριεντισμούς και με τās συνειθιμένους άνοητίας, οι όποιαι έχουν πέρασιν με τούς νέους. Είναι άνθρωπος σοβαρός και χρειάζεται μεγάλη προσοχή!... Άχ! να μην είμουν έγώ εις τήν θέσιν σου!...

Και ή κοκκώνα Κατίγκω έσταμάτησεν αποτόμως. Όρισμένως ή σκέψις ότι άν αυτή εις τήν θέσιν τής κόρης της θα τά εκάταφερνε, τήν έκαμε να άναπολήση τήν νεότητά της με κάποιαν πιρίαν. Ω! άν δέν τήν υπάνδρευαν νέαν, νέαν, με τόν σιόρ Γεωργάκη, θα ήξευρεν αυτή να εύρη μίαν τύχην καλήν και να ζήση εύτυχισμένα... Ένώ τά κορίτσια της εις τó ζήτημα αυτό ήταν πάντοτε κούκλες άνόητες...

Και ώς να τής ήλθε μία έμπνευσις: Ήρεις είπεν εις τήν Έμμαν, πώς ήμπερείς να κάμης τόν κ. Δούαλ και να μένη μαζή σου και να σε προσέξη περισσότερον και να σε συμπαθήση επί τέλους; Πρέπει να τόν παρακλήσεις να σε βοηθήση εις τó να διαβάξης Άγγλικά βιβλία. Να γείνη άν όχι διάσκαλός σου, άλλά τουλάχιστον να σε βοηθήση εις τó να προχωρήσης εις τά Άγγλικά, για να ήμπορέσης να διαβάξης ό,τι βιβλίον και άν είναι. Να εις τί χρησιμεύουν τά πολλά γράμματα. Τώρα άν μπορούσες και συ να μιλής για βιβλία, όπως ή Άννα και ή κ. Λάιν, άν ήξευρες όσα ξέρουν αυτές, ό κ. Δούαλ θα σε έπρόσεχεν άμέσως.

Και ή γραία Μεμιδώφ, ή όποια εις όλην της τήν ζωήν δέν είχε σκεφθή, ότι ήξιζε τόν κόπον να χάνη κανείς τόν κειρόν του με τήν άνάγνωσιν, ήνώδει τήν στιγμήν αυτήν ότι και ή σοβαρά εκπαιδεύσις ήμπορούσε να χρησιμεύση εις τās γυναίκας, δι' ένα καλόν γάμον, τουλάχιστον, άν όχι δια τίποτε άλλο.

Η Έμμα έσηκώθη άμέσως και διηυθύνθη προς τήν θύραν.

Ποϋ πηγαίνεις; ήρώτησεν ή μητέρα, ή όποια έφοβήθη μήπως ή κόρη της κάμη καμμίαν άνοησίαν.

Πηγαίνω να ζητήσω τó κλειδί τής ιδιαιτέρας βιβλιοθήκης του Νίκου, απήτησε. Πρέπει να αρχίσω άμέσως; να κταγίνωμκι. Δέν ήμπορώ τάχα να παρακλήσω τήν οίκονόμον τής Άννας να με βοηθήση τώρα εις τήν αρχήν.

Πριν ή ή κ. Μεμιδώφ προβάτη να απαντήση εις τήν Έμμαν, ή Όλγίνα με τήν μεγάλην της κόρην εισήλθεν εις τó δωμάτιον. Δέν τρώτε σήμερα, είπεν: πώς αυτό;

Τρώγει κανείς, όταν έχη όρεξι, απήτησεν ή κοκκώνα Κατίγκω, άναλαμβάνουσα και πάλιν τó περίλυπον ύφος της.

Και όταν έχη ώραία φαγητά και όχι αιώνια μπιφτύ, απήτησεν ή Όλγίνα. Έγώ έπετάχθηκα μια στιγμή για να σας ζητήσω τήν μεγάλην βρέλα. Βέβαια δέν θα σας χρειασθή τώρα γρήγορα άφοϋ τόν κλοκαθήσατε εδώ.

Και μήπως σκοπεύης να φύγης έσύ, ήρώτησεν ή κ. Μεμιδώφ. Καιρός είναι να μαζευθήτε παιά από τά ξενοδοχεία.

Φεύγωμεν για τήν Νύτσα. Ό Παλβίδης τó άπεράσισε, γιατί ό ιατρός είπεν, ότι τó παιδί έχη άπόλυτον άνάγκην να αλλάξη ζωή. Η μελαγχολία του, τελευταίως, ήμπορεί να έχη σοβαράς συνεπείας. Άλλά τó φοβερόν είναι ότι, όταν σήμερα τó πρωί, ό πατέρας του τού είπεν, ότι θα εφεύγαμεν, απήτησε ξηρά, ξηρά: έγώ δέν πηγαίνω πουθενά. Και όταν ό πατέρας του τó ήρώτησε, διατί, απήτησε χλωμόν χλωμόν, άλλ' άποφασιστικόν: Διότι έχω τόν λόγον μου.

Και έννοείτε ότι άν τó τρελλόπαιδο αυτό έπιμένη εις τήν άπόφασιν του τó ταξίδι μας θα μκταιωθή. Και τó ταξίδι αυτό, μητέρα, δέν πρέπει να μκταιωθή με κανένα τρόπον. Καταλαμβάνεις; Τó ταξίδι αυτό θα άποφάσιση τήν τύχην όλων μας, είπε, βλέπουσα τήν κόρην της με βλέμμα αινιγματικόν.

Δέν καταλαμβάνω; απήτησεν ή κ. Μεμιδώφ.

Θάλλη ήμέρα ποϋ θα καταλάβης, είπεν ή Όλγίνα. Άλλως τε έχεις βέβαια καταλάβει από καιρόν, ότι ό Δέλος εύρίσκεται χωρίς λεπτόν και ότι με τó τιποτένιο εισόδημά μου, δέν ήμπορούμεν να ζήσωμεν.

Η σωτηρία μας τώρα, ή ζωή μας, τó μέλλον μας είναι ό Παλβίδης. Άν μας φύγη από τά χέρια είμεθα χαμένοι...

— Γι' αυτό και έγώ είχα συλλογισθή, είπεν ή κοκκώνα Κατίγκω, άτενίζουσα τήν Έμμαν...

Ό,τι έσυλλογισθηκες, πρέπει να τó ξεσυλλογισθής, είπεν ή Όλγίνα με κάποιαν άνυπομονησίαν. Ό,τι μένει σήμερα να κάμης δια να με εύκολύνης, είναι να πείσης τó μικρό αυτό τρελλόπαιδο να άποφάσιση τó ταξίδι: άν δέν σε άκούση να μεταχειρισθής τήν έπιτροπήν του Νίκου δια να μεταπεισθής.

Ό Νίκος φεύγει, είπεν ή γραία. Πώς! δέν έπήγες λοιπόν κάτω πριν να άνέβης;...

Ό Νίκος φεύγει; Και θα πάρη ίσως και τόν μικρόν μαζή και γι' αυτό εκείνος δέν θέλει να άκούση.

Ό μικρός δέν θα φύγη με τόν Νίκο, είναι άδύνατον είπεν ή Έμμα;

Ό Νίκος πηγαίνει εις τόν πόλεμον έπρόθεσεν ή κ. Μεμιδώφ.

Η Όλγίνα έπετάχθη από τήν θέσιν της. Πώς είναι δυνατόν; είπε. Και θα τόν άφήσουν;

Βέβαια. Είναι έτοιμος, έβλε και τήν στολήν...

Τί! έγυειν στρατιώτης;

Όχι. Κατετάχθη εις τήν φάλαγγα τών Φιλελλήνων, είπεν ή Έμμα.

Άλλ' αυτό είναι τρέλλα! είπεν ή Όλγίνα. Ήξερετε, ότι άν σκοτωθής, άποξενονόμεθα πλέον έντελω; από τούς Δούαλ. Και αυτό δέν πρέπει να γίνη με κανένα τρόπον. Χωρίς δέν να χάρη κειρόν, έπετάχθη έξω από τó δωμάτιον και βιαστική, βιαστική ήρχισε να κταβαίνει τής σκέλης.

* *

Ό μικρός Παλβίδης ήτοόριστικώς άποφασισμένος να μη ταξειδεύση, ως είχεν είπει ή Όλγίνα. Και όχι μόνον αυτό, άλλά και είχε λάθει τήν όριστικήν άπόφασιν να μη ακολουθήση πουθενά τόν πατέρα του. Τήν στιγμήν μάλιστα, καθ' ήν ή Όλγίνα όμιλει περί αυτού εις τήν μητέρα της, ό μικρός κλεισμένος εις τó δωμάτιόν του έγραφεν εις τόν Κώσταν Μεμιδώφ μίαν πολύ παρόδοξον έπιστολήν. Ίδου άκριβώς τί είχε γράψει.

Θεε μου Κώστα.

Δέν ειξεύρω άν έπρεπε να σε γράφω θεόν, άφοϋ είσαι πατέρας μου αυτό τó ήιοιτξ να τó λέγη ή μητέρα, και ή Έμμα εις τήν Άνναν μου, τήν άγαπημένην. Τί έντύπωσιν μου έκαμεν ή ειδήσις αυτή δέν ήμπορώ να σου περιγράψω. Βέβαια είσαι πατέρας μου και αυτό τώρα μου εξηγεί όλην τήν άγάπην τήν όποιαν είχα και έχω δι' έσέ. Άλλά και πόσον με έστενοχώρησεν ή ειδήσις αυτή και πόσον δύσκολος είναι ή θέσις μου σήμερα και πόσον ύποφέρω άπο μελαγχολίαν και λύπην δέν είναι εύκολον να σου περιγράψω.

Είς τās αρχάς δέν είχα έννοήσι τί συνέβαινε. Επί τέλους ένα πρωί, ήρχισα να έρωτώ με τρόπον τήν γρηάν νταν: τά της μαμας. Είς τήν αρχήν μου είπεν, ότι τά παιδιά εις τήν ηλικίαν μου δέν όμιλούν για τέτοια πράγματα. Όταν όμως έγώ έπέμεινα να μάθω και τής είπα ό,τι είχα άκούσει, τότε φοβισμένη ήρχισε να μου εξηγή τί είχε συμβή. Και τώρα έννοώ ότι πρέπει να εξηκολουθήσω να λέγω πατέρα μου τόν κ. Παλβίδην και να κάμνω ως και πριν ό,τι εκείνος θέλει και διατάττει.

Χαίρει τής καμμένης της μαμας μου, βεβαίως θα κάμω τó πρώτον. Άλλά τά χρήματά του δέν τά θέλω. Θα ήτω ως να τόν έκλεπτα, άφοϋ ξεύρω ότι τίποτε από ό,τι έχη δέν μου άνήκει. Αυτή ή ιδέα με βασανίζει τόν, ώστε έχασα πλέον τήν άμεριμνησίαν μου και ούτε να παίζω, ούτε να φάγω, ούτε να απολαύσω καμμίαν εύχαρίστητιν, έχω όρεξι. Φαίνεται ότι όλα αυτά τόν κάμνουν να νομίζη ότι είμαι άρρωστος, να προσκαλή ιατρούς και να άποφάσιση ταξείδια δι' άλλαγήν άέρος. Σήμερα δια πρώτην φοράν είπα ένα όχι άποφασιστικόν δια τó ταξίδι μας εις τήν Νύτσαν. Έκαμα καλά; Γράψε μου πώς πρέπει να κάμνω εις τó μέλλον και άν πρέπει να εξηκολουθώ να είμαι μαζή του, όπως και πριν.

εφαινοντο προστατευόμενα από την φύσιν. Μίαν ημέραν έπώλουν εις Παρισίους γαρύφαλα πράσινα δύο δρ. τὸ ἕνα. Τὰ γαρύφαλα αὐτὰ ἐξητάστησαν χημικῶς καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἐβουτούσαν τὰ κλαρία των μόλις τὰ ἔκοπαν μέσα εις μίαν σκευσιάν χρώματος πρασίνου : ἡ χρωματίζουσα οὐσία διὰ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων τοῦ ἄνθους ἀνεβαινε εις τὸ στέλεχος καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔφθικε εις τὰ πέταλα τοῦ ἄνθους, καὶ τῶρα διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ χρωματίζουσι διάφορα ἄνθη, δὲν ἠδυνήθησαν ὅμως ἀκόμη νὰ κάμουν το γλαζζιο τριαντάφυλλο οὔτε τὴν μαύρην τολίπα.

Τὰ ἄνθη εἶνε καὶ αὐτὰ τοῦ συρμού πότε τὰ μὲν πότε τὰ δέ, ἄλλοτε γίνονται τοῦ συρμού διότι ἕνα ἐπίτημον πρόσωπον ἔδειξε ἰδιαιτέρην προτίμησιν ἢ ὅλον το κοινόν.

Τὰ ἀντίζηλα ἔθνη εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθέων.

Προ ἐνός αἰῶνος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀνθέων γίνονται σπουδαῖα πρόοδοι. Καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη γίνονται προσπάθειαι ποῖον νὰ φωνῆ ἀνώτερον. Ἡ Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιον ἔχουν τὴν πρώτην θέσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη ἀκολουθοῦν μὲ γιγαντιαῖα βήματα. Πραχδείγματος χάριν εἰς τὰς Ἡνωμένους Πολιτείας πρό τινων ἐτῶν, ἕνας θαυμαστής τῶν γαρύφαλλων ἐπλήρωσε 30,000 δολλάρια διὰ μερικὰ γαρύφαλλα καὶ βεβαιόνουν ὅτι ὁ κύριος Vanderbilt εἰς τοὺς γάμους μιᾶς θυγατρὸς του ἐστόλισε ὅλην τὴν ἐκκλησίαν μὲ ὄρχιδεῖς καὶ ἐπλήρωσε 500,000 δρχ. Οἱ Ἀμερικανὶ διακρίνονται διὰ τὸν ἀνθινὸν στολισμὸν τῶν νεκροταφείων των καὶ πολλοὶ πολὺ πλούσιοι πληρώνουν διὰ τὴν διατήρησιν τῶν κηπαρίων τῶν οἰκογενειακῶν των τάφων μεγάλα ποσά, 4 ἕως 10 χιλ. δολλάρια.

Ἡ Ἀγγλία εἶναι ἡ χώρα ὅπου ἐνόησαν καλλίτερα ὅτι τὰ ἄνθη δύνανται νὰ βοηθήσουν τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ αἰοικίαι στολίζονται μὲ ἀνκριχητικὰ φυτὰ τὰ ὅποια γαρνίρουν τοὺς ἐξώστους των καὶ τὰ περὶ θύρας. Εἰς τὸ Βέλγιον κατάρθωσαν νὰ κάμουν τὸν λαὸν ν' ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη περισσώτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη. Πραχδείγματος χάριν, ὁ Βοτανικὸς Σύλλογος τῆς Liège δίδει εἰς τοὺς καλλιτέρους μαθητὰς τῶν τεσσάρων σχολείων τῆς πόλεως δύο μικρὰ φυτὰ φούξιας, φυτευμένα μέστω εἰς καλὴν γῆν καὶ διὰ ν' ἀποφύγουν τὸν δόλον δένουν εἰς κάθε γλάστρην ἀπὸ μίαν μεταλλικὴν πλάκx μὲ τὸν ἀριθμὸν. Κάθε μαθητῆς δίδει 2 λεπτὰ δι' ἕκαστον φυτὸν καὶ οὕτω τὸ ἀγοράζει μὲ τὰ ἰδικὰ του χρήματα καὶ τοῦ εἶνε πλέον προσφιλές. Τὸν Νοέμβριον γίνονται ἐπιθεώρησις καὶ βραβεύεται ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος καλλιέργησε καλλίτερον τὸ ἄνθος του.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς ἄλλας χώρας διάφοροι σύλλογοι ἐμψυχῶσι τὴν ἀγάπην αὐτῆν τῶν ἀνθέων εἰς τὸν λαὸν καὶ οὕτω τὰ ἄνθη γίνονται πηγὴ εὐχαριστήσεως καὶ βιοποριστικῆς ἐργασίας.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΤΟ ΣΥΓΓΕΦΟ

Σταλαμματαῖς χοντρές, χοντρές πέφτουν τὰ δάκρυα τοῦ σύγγεφου· τί τάχα νὰ κλαίῃ; τὴν καταστροφὴν τοῦ ἢ τὸ μεγάλο καλὸ ποῦ κάνει στὴ πλάστη ἴσῃ ἀλλάζει μορφή;

Ὅπως πάντα ἡ καταστροφὴ ἐκείνου, εἶνε ἡ εὐτυχία καὶ γονιμότητα τῆς γῆς, λύπη σ' αὐτὸ καὶ χαμὸς, χαρὰ καὶ ἀναγέννηση σ' ἐκείνη· καὶ ρουφᾷ τὸ εὐεργετικὸ νερὸ ποῦ τῆς στέλνει ἀχόρταγην καὶ διψατμένη, ζητῶντας στὴ δροσιά του τὴ ζωὴ.

Καὶ κλαίει καὶ χάνεται τὸ σύγγεφο καὶ χαίρεται καὶ γελάει ἡ γῆ.

Σύγγεφο μεγάλο, σύγγεφο βαρὺ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλοτε μαῦρο καὶ σκοτεινὸ, γεμάτο ἀπὸ λύπες καὶ ἀπογοητέψεις, ἄλλοτε χρυσομένο καὶ ὀλόφωτο ἀπὸ χαρὲς καὶ ἐλπίδες, πάντα σὲ δάκρυα καὶ χαμὸ τελειώνει.

Εἶτε λάμπει ἡλιος ὀλόφωτος στὸν οὐρανὸ, εἶτε μαῦρο σκοτάδι τὸν σκεπάζει, μιὰ μέρα καὶ ἡ δικὴ του τύχη αὐτὴ θὲ νὰ εἶνε, νὰ δώσῃ στὴ γῆ ὅ,τι τῆς πῆρε.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λέκκα, παρὰ τὸν ἀρ. 10 πτωχὴ φθισικὴ νεάνις, περὶ ἧς ἐγράφομεν καὶ ἄλλοτε ἐστάλη εἰς Κρήτην πρὸς ἀλλαγὴν κλίματος. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ στερεῖται τῶν μέσων πρὸς συντήρησιν. Ἀπευθυνόμεθα εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα κάθε γυναικὸς φιλανθρώπου πρὸς παροχὴν συνδρομῆς εἰς τὴν πτωχὴν κόρην. Πᾶσα συνδρομὴ ἄς ἀπευθυνθῆ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κουμουνδούρου ἀριθ. 25 οἰκίαν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: Σμαράγδας Δασκαλάκη.

Ὁ γνωστὸς κουρδιστῆς καὶ ἐπιδιορθωτῆς πιάνων κ. de Carli, ὁ τέως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κραναῶν ἔχων τὸ κατάστημά του, μεταφέρει αὐτὸ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, ἀρ. 78. Β' οἰκίαν Βακᾶ, ὅπου δύναται νὰ ἀποταθῆ πᾶσα κυρία ἔχουσα εἶτε νὰ ἐπιδιορθώσῃ εἶτε νὰ κουρδίσῃ κλειδοκῦμβαλον.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΙΕΙΟΝ Ι. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Ἐποδηματοποιῦ ἀπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Γ' τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Γ' τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Γ' τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἀπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἧτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαραμύλιου κομψότητος ὑποδήματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ὅμως ἐαρινῆς περιόδου θὰ ἴναι τὰ ἄριστα καθόσον θὰ κατασκευάζονται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθεῖς ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναρρημήτους χρωματισμούς.

Παναθῆναια : — Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένο περιοδικόν.

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης : **Κίμων Μιχαλίδης**

Τίμημα ἐγγραφῆς : Ἐσωτερικοῦ δι' ἐν ἔτος δρ. 25

» » ἐξ ἡμῶν » 13

Ἐξωτερικοῦ τὰ αὐτὰ εἰς ποσὰ χρυσόν.
Ἀθῆναι 18. Ὅδος Φιλελλήνων.